

รักสีขาว ยิ้มเอ่อที่รัก

Code love, My love

Anis

จากใจผู้เขียน

พบกันอีกครั้งกับงานเขียนในนามปากกา Anis นี่ก็เป็นเล่มที่สามแล้ว นะคะกับหนังสือในรูปแบบ E-book สำหรับนิยายเรื่องนี้คงไม่แทนนิสมาแต่ ไกลเลยคะ ^^

ความตั้งใจในการเขียนนิยายเรื่องนี้คือ อยากสร้างเรื่องที่มีมุมมอง ความรักของวัยรุ่นในรูปแบบสร้างสรรค์และมีแก่นสาร ว่าด้วยตามหาความฝันที่ไม่สิ้นสุดอยู่กับที่ ในที่สุดก็มาลงตัวที่เทนนิส ซึ่งเป็นกีฬาที่คนเขียนชอบมากๆ

เป็นการเขียนที่สร้างความเครียดอย่างหนึ่งเพราะเกี่ยวกับกีฬา พยายามที่สุดที่จะบรรยายให้เข้าใจได้ง่ายๆ ไม่น่าเบื่อ แต่ก็มีความท้าทาย และรู้สึกว่าได้ฝึกฝนตัวเองมากๆ จึงเป็นความสุขในการเขียนอีกอย่างหนึ่งคะ และขอให้คุณผู้อ่านมีความสุขในการอ่านเช่นกันนะคะ ^^

Anis

20 กันยายน 2555

Warm Up

ป๊อก...ป๊อก...

เสียงลูกเทนนิสกระทบหน้าไม้ดังเป็นจังหวะอยู่ภายในคอร์ทเทนนิสของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ กลุ่มคนที่ยืนอยู่อีกฟากของเน็ตกำลังเข้าแถวเรียงหนึ่งรอรับลูกเทนนิสที่อนาวินตีส่งไป โดยมีท่านประธานนามว่านายเผือกยืนอ้อนวอนขอร้องอยู่ใกล้ๆ

“น่านะ โอินะ เป็นให้ตลอดทั้งเทอมเถอะ แค่เดือนเดียวมันจะได้ประโยชน์อะไรกัน”

“เดือนเดียวก็เกินพอแล้ว ฉันไม่ได้เก่งถึงขนาดจะเป็นโค้ชให้ใครได้หรอกนะ”

“ทำไมจะเป็นไม่ได้ นายออกจะเก่ง ขานายก็ไม่ได้เจ็บแล้วนี่”

พูดถึงเรื่องเขาทำให้ออนาวินชะงักไปนิดหนึ่ง แต่แล้วเขาก็รีบตีลูกส่งให้รุ่นน้องปีหนึ่งที่ยืนรออยู่ต่อไปโดยพยายามเก็บความรู้สึกให้มิดชิดที่สุด ขณะที่นายเผือกไม่ทันสังเกตเห็นอาการของอนาวิน ยังคงอ้อนวอนต่อไปไม่หยุด

“ขอร้องเถอะน่าโอินะเพื่อนรัก...”

“เฮ้า น่องๆ คว้า ฟีกเสิร์ฟต่อเลย แยกออกมาเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งยืนฝั่งนั้นไปเสิร์ฟที่คอร์ทขวา อีกกลุ่มข้ามมาฝั่งนี้” อนาวินส่งเด็กปีหนึ่งตรงหน้าแล้วเขาก็ลากตระกร้าล้อเลื่อนที่ใส่ลูกเทนนิสเดินไปที่ท้ายคอร์ท เพื่อจะเตรียมสอนวิธีเสิร์ฟและจะห็นายเผือกจอมตี้อด้วย แต่เผือกไม่รอช้าช่วยลากตระกร้าอีกแรงและอ้อนวอนต่อ

“อะไรว่า นี่ฉันให้ความสำคัญกับนายมากนะเว้ยถึงมาขอร้องถึงขนาด

นี่นะ คือว่าได้รับเกียรติในฐานะรู้ใหม่ มาสอนหน่อยเถอะน่า แค่อาทิตย์ละสามวัน...”

“ก็ฉันบอกแล้วไงว่าแค่เดือน...”

“เจอแล้ว!”

อนาวินหยุดพูดไว้แค่นั้นเมื่อได้ยินเสียงๆ หนึ่งโพล่งขึ้นมา ทั้งเขาและเผือกหันหลังไปมอง เห็นผู้หญิงผมยาววิ่งมาอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่ทันเห็นหน้าค่าตาชัดๆ อนาวินก็ต้องเซไปข้างหลัง เพราะเธอโผล่เข้ามาชิดเธอเขาไว้แน่น

“เจอแล้ว ในที่สุดก็เจอแล้ว” หญิงสาวที่ซุกหน้ากับอกแน่นๆ ของอนาวินพูดแต่คำว่าเจอแล้วๆ คนถูกกอดยี่นนิ่งตกใจและงงอย่างที่สุด รู้สึกเหมือนมีแต่เครื่องหมายคำถามเต็มหัวของเขา หันมองเจ้าเผือกเผือกเผือกว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง ปากฎว่าหมอนั้นอ้าปากหวองงและตกใจยิ่งกว่าเขาเสียอีก

“เธอเป็นใครเนี่ย?” อนาวินถามและพยายามผลักผู้หญิงที่มากอดเธอเขาออกไป แต่เธอกลับกอดเธอเขาไว้แน่นกว่าเดิมและแหงนหน้าขึ้นมองเขา

“เค้าหรือ? เค้าก็ตั้งแม่ใจจำไม่ได้หรือ เค้าเป็นคนของตัวเองจะแต่งงานด้วยใจละ?”

“หา!” อนาวินเหวอยิ่งกว่าเดิมล้านเท่า ชมวดคิ้วก็มมองคนตรงหน้าอย่างงุนงง สาวผมยาวถึงเอว มัดผมเป็นสองจุด สวมแว่นตากรอบดำ ใบหน้าเรียวยาว ตาแป๋ว...นี่ใครกัน? สาบานได้เลยว่าตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเห็นหน้าผู้หญิงคนนี้ไม่เคยมีเพื่อนชื่อตั้งแม่ แล้วยังจะเรื่องแต่งงาน...

“อ้อ ที่แท้ก็ว่าเมียนาย”

“จะบ้าหรือไง!” อนาวินหันไปตวาดเผือกเสียงดังลั่นที่สันนิษฐานบ้าๆแบบนั้นออกมา

“นั่นสิ จะบ้าหรือไง เรายังไม่ได้แต่งงานกัน...”

“เธอก็ด้วย จะบ้าหรือไง!” อนาวินหันมาตวาดใส่ตั้งแม่ที่มาทำเป็นเห็น

ด้วยกับเขา ก่อนจะพยายามแกะมือเธอออกจากเอวอีกครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะเธอถอดเขาไว้เหนียวแน่นหนีบอย่างกับตังเมสมชื่อเธอ ตังเมแห่งนี้หน้ามองเขาแถมทำปากยื่น บ่นพึมพำ

“ไม่เห็นจะบ้าตรงไหนเลย ก็เราสัญญาว่าจะแต่งงานกัน ไหนบอกจะรักเค้าตราบชั่วฟ้าดินสลาย”

“ฉันบอกเมื่อไหร่กัน!”

“ก็ตอนนั้นไง! เราสัญญากัน เรามีรหัสลับกันด้วย แบบนี้ไง” ตังเมทำมือเป็นสัญลักษณ์ LOVE อนาคตวินสบโอกาสตอนเธอปล่อยมือจากเอวเขารีบเดินหนีทันที

ห่มบ!

อย่าคิดว่าตังเมจะเฉลอ เพราะเธอรีบโผล่เข้ากอดเอวอนาวินจากด้านหลัง แถมกอดแน่นกว่าเดิมเสียด้วย

“หนีเค้าไม่พ้นหรอก เค้าเจอแล้ว เค้าเจอแล้ว เจอแล้ว เจอแล้ว เจอแล้ว...” ตังเมพูดแต่คำว่าเจอแล้วๆๆ ซ้ำไปซ้ำมาราวกับแผ่นเสียงตกร่อง อนาวินได้แต่กลอกตาอย่างเบื่อหน่ายและเมื่อเห็นว่าสมาชิกชมรมทั้งหมดหยุดเคลือบไหวมองมาที่เขาเพียงคนเดียว เขาก็ยิ่งหัวเสีย

ใครก็ได้ช่วยบอกทีเถอะ เขาไปรู้จักกับยัยสีตาดหน้าเอ๋อคนนี้ ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!

Stroke 1 เค้าเจอแล้ว!

เสื้อเซ็ตสีเขียวถูกถอดออกจากร่างสูงของชายหนุ่มเผยให้เห็นผิวคล้ำแดดและรูปร่างที่ค่อนข้างผอม หากแต่กล้ามเนื้อที่แขนและลำตัวบ่งบอกว่า เป็นคนที่มีสุขภาพดี มือใหญ่แข็งแรงหยิบเสื้อยืดคอปกสีฟ้าออกมาจากตู้ลิ้นชักเกอร์ สะบัดแล้วสวมใส่อย่างรวดเร็ว ปกเสื้อที่พลิกขึ้นอยู่ถูกจับพลิกลงให้เรียบร้อย และสิ่งสุดท้ายที่เขาหยิบออกมาจากตู้ก็คือ ไม้เทนนิสกรอบสีดำสนิท

ชายหนุ่มก้าวขยาดๆ เดินผ่านตู้ลิ้นชักเกอร์ตู้หนึ่งที่ตั้งเรียงอยู่ที่ฝาผนัง ไปจนถึงประตูทางออก ตรงนั้นมีกระจกบานใหญ่เห็นได้ครึ่งตัวติดอยู่ เขาหยุดมองกระจกซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพชายหนุ่มโบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง คิ้วเข้ม ดวงตาคม ริมฝีปากของเขาแม้จนเป็นเส้นตรง งามเงาของตัวเองในกระจกอย่างไม่เข้าใจ

นายอนาวิน นายมาทำอะไรที่นี้วะเนี่ย?

เป็นคำถามในใจที่ไร้ซึ่งคำตอบ อนาวินยกไม้เทนนิสขึ้นพาดไหล่เดินลากขาออกจากห้องพักรวมเทนนิสไปอย่างไม่กระตือรือร้นเท่าไรนัก แต่แล้วๆ จู่เขาก็ต้องเข้าไปด้านข้างนิดหนึ่งเมื่อโดนใครบางคนโผล่เข้ามาชิดไหล่

“ไอ้ไอ้ ที่นายโทรมาบอกว่าจะสอนแค่เดือนเดียว นี่มันหมายความว่าไรวะ?”

อนาวินมองหน้าคนที่เรียกเขาว่าไอ้ไอ้แบบตาขวาง เพราะเสียงของเจ้านี้ทะลุทะลวงเข้าหูเต็มๆ จนต้องหันหน้าหนีไปอีกทาง แต่นายคนตัวขาวสมชื่อเผือกก็ยังยื่นหัวโตๆ หน้าบานๆ เข้ามาใกล้จนเขาต้องเอามือผลักออกก่อนจะตอบ

“ก็หมายความว่าอย่างที่พูดนั่นแหละ”

“ได้ไงวะ!” เผือกหันหน้ากลับมาโวยวายลั่นและเป็นฝ่ายผลึกไหล่อนาวินอย่างไม่พอใจบ้าง “จะสอนทั้งทีก็สอนให้จบๆ ไปเลยเซ่! นายฝึกเทนนิสมาตั้งแต่แปดขวบ เก่งจะตายไป เอาความรู้ที่มีมาสอนน้องๆ ดีกว่าออกไปจากชมรมเฉยๆ อย่างนี้นะ”

“ฉันไม่ได้เก่งเหมือนเดิมแล้ว นายก็รู้ดี ฉันอยู่ปีสี่แล้วด้วย” อนาวินยกอีกเหตุผลขึ้นมาอ้าง

“ปีสี่แล้วไง?”

“ปีสี่ก็แปลว่าปีสี่ ไม่ใช่ปีสามซิวมาอย่างนายไงละ” อนาวินตอบกวนกลับเมื่อเห็นว่านายเผือกยังคงแสร้งทำหน้าไม่รู้เรื่อง แถมพูดแหวะที่เผือกยังเรียนอยู่แค่ปีสามด้วย ทั้งที่จริงควรจะอยู่ปีสี่เหมือนเขา ทำให้เผือกทำตาวาวใส่

“ปีสามแล้วไง นายควรจะดีใจกับฉันสิวะที่ฉันรู้ตัวว่าไม่ชอบเรียนบับูชีเลยรีบย้ายคณะนะ นายจะจบก่อนฉันแค่ปีเดียว อยาามาทำเบ่งใส่ฉัน ฉันเป็นประธานชมรมเทนนิสนะเว้ย”

“เหออ” อนาวินตอบรับไปแบบจั้นๆ ถึงเผือกจะโวยวายแต่เชื่อใจได้ว่าไม่มีโกรธกัน ต่อให้ด่ากันแรงกว่านี้ก็ไม่โกรธ เพราะเขากับเผือกเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียน ม.4 จนเข้ามาวิทยาลัยก็ยิ่งเข้าเรียนที่เดียวกัน เรียนคณะบับูชีด้วยกันได้แค่ปีเดียวเผือกก็ค้นพบสัจธรรมชีวิตว่าถ้ายังดันทุรังอยู่ที่บับูชี ชีวิตคงซีเหงแแก่นั่น เนื่องจากเขาไม่ชอบตัวเลข ไม่เข้าใจว่าเดบิต เครดิตคืออะไร และทำไมต้องทำให้งบสองข้างเท่ากัน แถมยังไม่เข้าใจด้วยว่าตามอนาวินมาเรียนคณะนี้ทำไม เลยรีบหนีไปเรียนคณะนิติศาสตร์ ทำให้ตอนนี้ยังเรียนอยู่แค่ปีสาม

เมื่อไม่ชอบก็ต้องไปเรียนในสิ่งที่ชอบและต้องย้ายคณะ นั่นเป็นสิ่งที่

อนาวินเข้าใจดี แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เข้าใจจนถึงทุกวันนี้ก็คือเพราะอะไรสมาชิกชมรมเทนนิสถึงได้ทะเลาะแค้นเลือกเจ้านี้เป็นประธานชมรมปีนี้ ทั้งๆ ที่เลือกไม่ได้ ชอบกีฬาชนิดนี้สักเท่าไร แถมเข้าชมรมตามเขามาก็เพราะอยากมาดูสาวๆ น่ารักในชุดเทนนิสให้เปลิดเปลินไปวันๆ เท่านั้น ฝีมือการเล่นหลังจากที่เข้าชมรมก็ไม่มีแว้วพัฒนา ภาวะผู้นำก็ไม่รู้จะมีมากสักขนาดไหน ไปๆ มาๆ ได้เป็นประธานชมรมเฉยเลย

“เท่าที่ฉันรู้เนี่ย เด็กปีสี่ชมรมอื่นเขาไม่เข้าชมรมกันแล้วไม่ใช่หรอ” อนาวินย้อนถามเด็กปีสาม (ที่อายุเท่าเด็กปีสี่) เผื่อว่าจะเข้าใจไม่ตรงกัน เผือกทำเสียงจู้ๆ ส่ายหน้าไปมาแบบไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้

“เขาก็ยังเข้าชมรมกันเยอะแยะไปน่า อย่างยัยชมพูกับวิลลี่ก็ยังคงอยู่ชมรมเลยนะ”

“เหมือนกันที่ไหน นั่นนะสมาชิกกิตติมศักดิ์ตลอดชีพ” อนาวินพูดเหมือนติดประชดและไม่อยากจะเอาตัวไปเปรียบเทียบกับนักเทนนิสระดับเจ้าชายและเจ้าหญิงของชมรม แต่เผือกกลับทำเสียงฮึ่มๆ ในลำคอแบบไม่เห็นด้วยอีกแล้ว

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ ยังไงนายก็เป็นเพื่อนฉัน เพราะฉะนั้นนายต้องสำคัญว่าอยู่แล้ว สองคนนั้นนะมาชมรมบ้างไม่มาบ้างจะไปรู้อะไร วันเลือกประธานชมรมยังไม่มาเลย ฉันทยกให้นายเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ สำคัญกว่าร้อยละเท่า”

คำพูดของเผือกนับว่าซาบซึ้งจนสามารถทำให้ออนาวินหยุดเดินได้ เขาหันมองหน้าบานๆ ของเผือกที่ดูซึ้งซังจริงจัง แถมยังเค็้มมือมาจับบ่าของเขาไว้ราวกับจะยืนยันว่าที่พูดนั้นเป็นความจริง

ถึงแม้จะรำคาญเจ้านี้อยู่บ้าง แต่ออนาวินก็อดภูมิใจไม่ได้ที่อย่างน้อยก็

ยังมีความสำคัญ...

“เพราะฉะนั้น มาเป็นโค้ชเถอะเพื่อน”

อนาวินถอนหายใจเบื่อหน่าย ความภูมิใจที่พุ่งปรืดเมื่อครู่ลดลงเหลือ ศูนย์ทันที สุดท้ายก็จะกล่อมให้เขาอยู่ชมรมจนเรียนจบนั่นแหละ

“ฉันจะสอนให้แค่เดือนเดียว นายไปหาโค้ชไว้ได้เลย”

“เฮ้ย! ไอ้ไอ” เมื่อกรีบริ้วตามอนาวินที่เดินหนีอย่างรวดเร็ว ปากก็ยังแก้ตัวเป็นพัลวัน “เจียดเวลามาสอนหน่อยเหอะน่า นี่ไม่เข้าใจหรือไงว่าฉันกำลังทำเพื่อชมรมขนาดไหน จ้างโค้ชมันเปลืองรู้ไหม แล้วเมื่อไหร่เราจะได้ไปเข้าแคมป์ฝึกซ้อมกันที่อื่นมั่ง อยู่แต่ในมหา'ลัยมาสามปีแล้วนะเว้ย เข้าใจกันมั่งไหม!”

อนาวินรู้ว่าจ้างโค้ชจากข้างนอกน่าจะเปลือง ถ้าใช้เขาเป็นโค้ชสอนเด็กปีหนึ่งก็ประหยัดเงินได้ตั้งเยอะ แต่เขาก็ทำเป็นไม่เข้าใจ ไม่หือ ไม่อือ ไม่ตอบรับ อุดหูแล้วรีบเดินหนีอย่างรำคาญเต็มที ส่วนนายเผือกก็ยังคงเดินตามขอร้อง อ้อนวอนเต็มที เสียงของเผือกจึงดังเจ็อยแจ้วไปตลอดทางตั้งแต่ห้องชมรมไปจนถึงคอร์ทเทนนิส

“เจอแล้วอ่า เจอแล้ว”

หญิงสาวผมยาวรูปร่างสูงโปร่งพุดออกมาเบาๆ กับตัวเอง เธอยืนเกาะรั้วลวดถักเฝ้ามองกลุ่มคนที่กำลังยืนยืดเส้นยืดสายอยู่ในสนามเทนนิสด้วยดวงตามีความหวัง เมื่อเธอได้เห็นชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดสีฟ้ากับกางเกงขายาวสีดำที่กำลังถือไม้เทนนิสคนนั้น หยดน้ำบางๆ ก็เอ่อขึ้นมาบนขอบตา

เจอแล้ว เจอแล้วจริงๆ!

“ตั้งเม” มือเล็กแตะสองสามครั้งลงบนไหล่บาง คนชื่อตั้งเมหันหน้ามา

อาจเพราะมีแว่นตากครอบหนาเดอะอยู่อีกชั้น สัมจึงไม่สังเกตเห็นดวงตาวิบวาว
นั้น “สัมต้องไปเข้าชมรมแล้วละ เห็นตั้งเมยี่นัจองในสนามอยู่ตั้งนานแล้ว ออยาก
เข้าชมรมเทนนิสด้วยกันหรือเปล่า”

“คนนั้นใช่ไหมที่ชื่อโอ” ตั้งเมชีไปในสนาม คนที่เธอจับตามองอยู่โดย
ตลอด

“ใช่ คนนั้นแหละพี่โอโค้ชของชมรมเรา ไม่ใช่คนหน้าบานๆ นะ คน
นั้นนะชื่อพี่เผือก เป็นประธานชมรม คนที่ตัวสูงกว่านั้นแหละชื่อพี่โอ ถึงตอน
สอนเขาจะดู เวลาเขาโมโหเด็กปีหนึ่งก็ดูดุ แต่นอกสนามเขาใจดีนะ ชื่อจริงเขา
เท่ามากด้วย พี่เขาชื่ออนาวิน...”

“เจอแล้ว!”

สัมถึงกับสะดุ้งตกใจที่ตั้งเมโพล่งออกมาเสียงดัง แล้วจู่ๆ เธอก็วิ่งปรี๊ด
ตรงไปที่รั้ว เปิดประตูเข้าไปในสนามทันที ที่สมาชิกชมรมกำลังล้อมกันอยู่ ตั้งเม
ร้องว่า **เจอแล้ว!** เสียงดังลั่นแล้วโผล่เข้าไปกอดอนาวินอย่างแรง

สมาชิกที่อยู่ภายในสนามเทนนิสค่อยๆ หยุดการเคลื่อนไหวไปที่ละคน
เมื่อหันมาเห็นเหตุการณ์ โลกตรงหน้าของสัมหยุดนิ่ง มีเพียงเสียงของรักษาการ
โค้ชเท่านั้นที่แผดลั่น

“เฮ้ย อะไรเนี่ย!”

บรรยากาศตึงเครียดเข้าครอบงำภายในสนามเทนนิสคอร์ทที่หนึ่ง
อย่างกะทันหัน โดยเฉพาะบริเวณอัฒจันทร์ข้างสนามที่มีคนสี่คนนั่งอยู่และ
แบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันอย่างชัดเจน อนาวินกับเผือกนั่งทางซ้าย ส่วนตั้งเมกับสัม
นั่งอยู่ทางขวา ทั้งหมดนั่งเงียบจ้องกันไปจ้องกันมา ดูจริงจังมากกว่ากำลัง
ประชุมอาเซียนซัมมิทบวกสามบวกหกกันอยู่

เสียงป๊อๆ ของลูกเทนนิสยามกระทบหน้าไม้จากคอร์ทสอง สามและสี่ที่ตั้งเข้ามาไม่ได้ทำให้บรรยากาศตรงคอร์ทหนึ่งดีขึ้นเลยสักนิดเดียว มีหน้าซำสมาชิกรวมต่างพากันหนีไปเล่นคอร์ทอื่นกันหมดเพราะตกใจเสียงตวาดของอนาวิน ก็บอกแล้วว่าพี่โอน่ะใจดี แต่อย่าให้โกรธเชียวนะ ดูจนใครก็ไม่กล้าเข้าใกล้เหมือนกัน

เผือกแอบกระดืบๆ ขยับตัวไปหาส้ม พลังป้องกันกระชิบถามน้องใหม่ของชมรม

“ใครกันนะน้องส้ม”

“เพื่อนส้มเองค่ะ เพิ่งมาเรียนวันนี้วันแรก”

“อ้าว มหาวิทยาลัยเปิดตั้งนานแล้วทำไมเพิ่งมา” เผือกตั้งข้อสงสัย ส้มได้แต่ส่ายหน้า เธอเองก็ไมู้เหมือนกันว่าทำไมตั้งเมถึงเพิ่งมาเรียน เจอกันครั้งแรกที่ห้องเรียน ตั้งเมมาถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนไปก่อนแล้ว เพื่อนใหม่คนนี้มีรอยยิ้มสว่างใสวน่ารักและด้วยสรรพนามที่เธอพูด เค้า กับ ตัวเอง ทำให้สะดุดหูและรู้สึกว่าน่ารักดี เธอจึงให้คำแนะนำหลายๆ อย่าง ถึงเธอจะเป็นเฟรชชีเหมือนกันแต่เธอมาเรียนก่อนก็เลยอาสาพาทัวร์มหาวิทยาลัย

แม้จะเริ่มรู้สึกว่าดังเมแปลกๆ แต่เวลานี้ ครอบสนใจสถานการณ์ระหว่างสองคนที่นั่งประจันหน้ากันก่อนดีกว่า เพราะดูเหมือนอารมณ์บูดๆ หน้าบึ้งๆ ของอนาวินจะไม่ทำให้ดังเมกลัวได้เลยสักนิด เพราะแม้จะนั่งกันคนละด้าน เธอก็ยังพยายามจะกระดืบๆ เข้าไปใกล้ๆ อยู่ตลอดเวลา แถมทำหน้าที่ปลอบปล้ำมีปติน้ำตาคลอเบ้า รวากับอยากจะพูดแบบเดิมซ้ำไปซ้ำมาอย่างไมู้เบื่อ

เจอแล้ว เจอแล้ว เจอแล้ว เค้าเจอแล้ว!

“นี่เธอ”

“เค้าไม่ได้ชื่อนี้เธอ เค้าบอกแล้วว่าเค้าชื่อตั้งเม” ตั้งเมพูดสวนขึ้นทันที

โดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ อนาวินทำหน้าที่ตาแบบเปื้อนหน้าที่สุดจนอธิบายเป็นคำพูดไม่ถูกเลย ได้แต่พ่นลมหายใจออกแรงๆ อย่างยอมแพ้

“โอเค. ตังเมก็ตังเม เธอเอาอะไรมาพูด ฉันไปรู้จักกับเธอตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ห้าขวบ” ตังเมชูห้านิ้วขึ้นพร้อมคำตอบ แล้วเสียงโห่จากเผือกก็ดังสวนมาทันที

“ห้าขวบเนี่ยนะ มั่วแล้วละน้องเขี้ย แค่ห้าขวบไอ้โง่จะไปทำอะไรได้”

ตังเมโดนโห่อย่างนั้นก็ทำท่าฮึดฮัดใส่ “เค้าต่างหากห้าขวบ แต่ตังโง่เจ็ดขวบ ใครจำไม่ได้เค้าไม่รู้ แต่เค้าจำตังโง่ได้” ตังเมทำปากมู่ทุกอดอกขีดหน้ายื่นยัน นั่งยื่นและนอนยันคำเดิมว่าเค้าจำได้ จะขีดหน้าสักร้อยของศาอนาวินก็ไม่สนใจ แต่ที่เขาสนใจคือสิ่งที่เธอพูดออกมาต่างหาก

“เธอเรียกฉันว่าอะไรนะ?”

คนทำหน้าที่มู่ทุ๊กก็มใส่ทันทีที่อนาวินถามจบ

“ตังโง่ เค้าเรียกตัวเองว่าตังโง่”

“จะบ้าหรือไง ฉันชื่อโง่เฉยๆ ต่างหาก” อนาวินส่ายหน้าขบขันๆ ปฏิเสธอย่างรวดเร็ว แต่แล้วเสียงทะเล้นๆ ของเผือกก็แทรกขึ้นมาตอกย้ำ

“เฮ้ย ชื่อเล่นเต็มๆ ของนายคือตังโง่เรอะ หน่อมแน้มอย่างแรงวะ แสดงว่าตอนแม่ นายต้องต้องชอบกินผักตังโง่แหงๆ เลย”

“สิ่มว่าน่ารักดีออก”

“ซ่ายๆ เค้าก็ว่าน่ารักเหมือนกัน”

“พอได้แล้ว!” อนาวินตวาดเสียงดังขึ้นมาอย่างเหลืออดเพื่อให้เสียงเจี๊ยวจ๊าวทั้งสามเงียบได้แล้ว ทั้งหมดถึงกับหยุดชะงักทันที นายเผือกที่ผลอผสมโรงเห็นด้วยกับสองสาวน่ารักก็รีบถอยกลับมายังฐานที่มั่นเดิม เพราะเดียว

โอ้เพื่อนรักจะน้อยใจและไม่เป็นไค้ซีให้ แม้ที่จริงเขาจะชอบอยู่กับสาว ๆ มากกว่าก็เถอะนะ

“แห่มๆ ทำเป็นเสียงดังไปได้ ก็บอกเองว่าให้เค้าเรียกตังโอ้ เรายะได้ เป็นคู่กัน ตังโอ้ตังเเม...”

“พอที!” อนาคตินลุกขึ้นยืนว่ากัใส่อย่างเหลืออด เสียงดังจนทำให้ทุกคนในสนามเทนนิสหันมามองที่พวกเขาเป็นตาเดียว “เธออย่ามามั่วไปเองจะตีกว่า ฉันไม่เคยรู้จักกับเธอมาก่อน ขออย่าว่าไม่เคย!”

“ว้า~” ตังเเมร้องออกมาอย่างผิดหวัง ลุกขึ้นยืนประจันหน้ากับอนาคตินทำตาเศร้าสร้อยเหมือนหมาหงอย “ตัวเองจำไม่ได้แล้วจริงๆ เหมอ บ้านเราอยู่ติดกันไง บ้านเราที่มีต้นไม้เยอะๆ อยู่แถวฝั่งถนนอะ”

“ถ้าเธอไม่มั่วก็ตองเมาแน่ๆ บ้านฉันอยู่เชียงใหม่ต่างหาก แล้วฉันก็เพิ่งมาอยู่กรุงเทพเมื่อตอน ม.4”

“ตัวเองนั่นแหละมั่ว ก็ตอนเด็กๆ บ้านตัวเองอยู่ติดกับบ้านเค้า มาอยู่แค่ครึ่งปีตัวเองก็ย้ายไปที่ไกลๆ เค้ายังร้องไห้วิ่งตามรถตัวเองเลย” ตังเเมงัดเรื่องเก่าๆ ที่เธอจำได้ตีมาเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ อนาคตินแค้นหัวเราะอย่างประชดประชัน

“เฮอะ วิ่งตามรถนั่นเหมอ? นิยายชัดๆ ไม่ว่าจะตอนเด็กๆ ฉันจะเคยอยู่ที่ไหน ถ้าฉันจำไม่ได้มันก็ไม่มีความหมาย ถ้าเธอจะพูดเรื่องนี้ก็กลับไปซะตีกว่า ฉันไม่ว่างมาคุยเล่นไร้สาระกับเธอเหมอ” อนาคตินกระโดดลงจากอัฒจันทร์ ควงไม้เทนนิสจะเดินไปหาสมาชิกชมรมปีหนึ่งที่เขาปล่อยให้เล่นกันเองไปก่อน เสียเวลากับขยับเอ๋อี่ตานี้มานานเกินไปแล้ว รีบไปสอนให้เสร็จตีกว่า อนาคตินตั้งหน้าตั้งเดินหนีโดยไม่รู้เลยว่า คำว่า ‘ไร้สาระ’ ที่เขาพูดออกมา กำลังทำให้ผู้หญิงหน้าเอ๋อโกรธขึ้นมาแล้ว

“ตั้งไฉ่!”

เสียงเรียกดังขึ้นมาพร้อมกับเสียงวิ่งที่ตามหลังมาติดๆ อนุวินหันหลังกลับไปมองก็เห็นตั้งเมวิ่งหน้าตั้งตรงเข้ามาหยุดตรงหน้า ถึงแม้เธอจะเป็นผู้หญิงค่อนข้างสูง แต่ก็ยังเตี้ยกว่าเขาถึงยี่สิบเซนติเมตร เขาก็เห็นกระหม่อมของเธออย่างชัดเจน แต่ที่ชัดเจนกว่าคือใบหน้าเรียวที่กำลังบึ้งตึงโกรธจัดและเข็ดไสเขาเต็มที สาวสี่ตาเขย่งสุดปลายเท้าเพื่อประจันหน้ากับเขา

“ตัวเองพูดว่าไร้สาระได้ไง! คำพูดสำหรับมหาตัวเอง คำลงทุนเสรีชนหาในกูเกิดเลยนะกว่าจะรู้ว่าตัวเองเรียนอยู่ที่นี้ แล้วคำก็ลงทุนตามมาเรียนกับตัวเองเลยนะ” ตั้งเมชี้ให้ดูเข็มตราสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยที่ติดอยู่ตรงหน้าอกด้านซ้าย เผือกที่วิ่งตามลงมาได้ยินเข้าก็ร้องลั่น

“ไอ้โห ระบบทะเบียนนักศึกษาของมหา'ลัยเราทะลุทะลวงหาได้ในกูเกิดเลยหรอเนี่ย”

“ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน อะไรๆ ก็หาได้ในกูเกิดทั้งนั้นแหละ” สัมที่ตามมาติดๆ ได้ยินเข้าก็แหวะอย่างหมั่นไส้ที่ประธานชมรมอะอะวอยวายได้ตลอดเวลาหนวกหูเป็นที่สุด เผือกรีบหันมาทำเสียงหล่อและทำตาวานเชื่อมใส่สาวร่างเล็กผมหกยาวสุดแสนน่ารักคนนี่ทันที

“ไอ้ะ แล้วอย่างนี้น้องสัมจะหาหัวใจของพี่เผือกเจอจากกูเกิดรีเปล่าน้า”

สัมเห็นแล้วถึงกับทำหน้าสะอิดสะเอียนที่เผือกประกาศหลิเฟรชชี่อย่างเธอเต็มที วันแรกที่เข้าชมรมเห็นแกกท่าต่อหน้าสมาชิกก็คิดว่าจะเป็นคนเอาจริงเอาจัง เขาเข้าจริงกลับกลายเป็นคนบ้าๆ บอๆ อย่างนี้เสียได้

อนุวินมองเข็มสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยและตั้งเมก็สวมชุดนักศึกษาด้วย กระโปรงยาวคลุมเข้าจีบรอบเป็นเครื่องแบบบังคับของนักศึกษาปีหนึ่ง นี่คือสิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าเธอเป็นนักศึกษาที่นี้จริงๆ แต่ก็ใช่ว่าจะ

ยอมรับได้ง่ายๆ ยิ่งมาเกาะกะในสนามเทนนิสก็ยิ่งทำให้การซ้อมของชมรม
วุ่นวาย

จริงสิ! ที่นี่เป็นสนามเทนนิส ใช่แล้ว! เป็นสนามเทนนิสของชมรม
เทนนิสด้วย

“เธอออกไปจากคอร์สนี้ซะดีกว่า คนที่ไม่ใช่สมาชิกชมรมจะมาเกาะกะ
ที่นี่ไม่ได้ เสิญ!” อนาวินชี้ไปที่ประตูทางเข้าสนามเทนนิส ทางที่เธอวิ่งเข้ามานั้น
แหละ ตังเมหันมองแต่ไม่ได้มองไปที่ประตู เธอหันไปหาหนุ่มหน้าบานหัวชี้ที่ยืน
อยู่ข้างหลังต่างหากล่ะ

“เค้าขอสมัครเข้าชมรม”

“ฮะ!” เผือกอุทานออกมาเสียงหลง แต่คนที่ทนไม่ได้กลับเป็นอนาวิน
เขารีบเดินกลับมาหยุดอยู่ตรงหน้าตังเมทันที

“เธอจะสมัครเข้าชมรมทำไม ชอบเล่นเทนนิสเหรอ”

ตังเมส่ายหน้าขำวิบๆ จนผมยาวที่มัดสองจุกสะบัดไปมา

“เค้าไม่ชอบ แต่เค้าอยากอยู่ใกล้ๆ ตังโอ้”

“เลิกบ้าเสี่ยที่เถอะน่า เธอจำคนผิดแล้ว ต้องให้บอกอีกกี่ครั้งว่าฉัน
ไม่ใช่ ฉันไม่เคยรู้จักเธอ”

“ตัวเอนั่นแหละคือตังโอ้ของเค้า เราเคยสัญญาว่าจะแต่งงานกัน
ตัวเอนั่นแหละที่เรียกให้เค้ากลับมา ไม่รู้ล่ะ เค้าจะเข้าชมรมนี้ นะค้าา~ พี่
ประธานชมรม” จากที่ทำหน้าบึ้งเถียงอนาวินซอดๆ กลับหันไปยิ้มหวานใส่
เผือกได้ในทันที ดูท่าแล้วรอยยิ้มจะเป็นอาวุธชั้นดีของตังเม เผยยิ้มเมื่อไหร่คน
เห็นได้ตะลึงไปทุกครั้ง แล้วก็ต้องยอมทำตามที่เธอร้องขอเสี่ยด้วย

“เอ่อ ก็ได้ เราก็กังไม่ได้ปดรับสมัคร...”

“โอ้เผือก อย่ารับนะเว้ย!” อนาวินหันไปเข็ดเสี่ยงต่ำ ทำตาดुकุดตัน

เผือกยิ้มแหยๆ ให้เพื่อนรักอย่างเกรงใจ

“เอาน่า ตังโไ้ ที่จริงมันก็ไม่ได้...”

“หยุดเรียกชื่อนั้นเสียที ถ้าไม่หยุดฉันจะไม่มาที่นี่อีก”

“โอเค... หยุดก็ได้” เผือกยกสองมือยอมแพ้ เขาก็จะเรียกแบบซ้ำๆ เพื่อจะหาเท่านั้นเอง แต่ผลที่ได้รู้สึกจะฮากริบแถมโกรธมากเสียด้วย “ฉันไม่เรียกนายว่าตังโไ้ก็ได้ แต่เรื่องไม่รับเข้าชมรมฉันคงทำให้ไม่ได้หรอกนะ ถ้าไม่รับสมาชิกโดยไม่มีเหตุผล ฉันโดนอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมสอบสวนแน่”

เจอเหตุผลจริงจั่งอย่างนี้เข้า อนาวินก็ถึงกับเงียบ ตังโไ้แล้วล่ะว่าถ้า พี่หน้าบานพูดอย่างนี้แปลว่าต้องรับเธอเข้าชมรม เธอปรบมือแปะๆๆ ดีใจเสีย ยกใหญ่ สัมก็ดีใจไปด้วยเพราะจะได้มีเพื่อนอยู่ชมรมเดียวกัน

“พี่เผือกนี่ใจดีเนอะ ไม่เหมือนบางคนหรอก ใจร้ายแถมขี้ลื้มด้วย” ตังโไ้ทั้งชมทั้งประชดสองหนุ่ม เผือกได้ยินว่ามีคนชมก็ยิ้มหน้าบานเท่าจานดาวเทียม แต่คนถูกประชดนี่ลีที่อารมณ์เสีย เมื่อขัดขวางไม่ได้อนาวินก็ยกไม้เทนนิสขึ้นพาดไหล่อย่างไม่สบอารมณ์ หันหลังกลับไปสอนสมาชิกปีหนึ่งต่อใครจะเสียดายเพราะว่าเรื่งก็เชิญเถอะตามสบาย เขาไม่สนใจแล้ว อย่าตามมาอีกแล้วกัน ไม่งั้นไม่วุ่นหน้าจริงๆ ด้วย

“พวุงนี้เจอกันนะตังโไ้ เค้ารักตัวเองน่าาา”

เสียงกังวานใสของสาวหน้าเอ๋อตะโกนตามหลังมา อนาวินหันไปมอง กะจะตวาดใส่ให้เต็มเสียง แต่เห็นเธอยิ้มกว้างโบกมือไปมาอยู่กับที่โดยไม่ได้เดินตามมาก็เปลี่ยนใจ ไม่ตามมาก็ดีแล้วแถมสีหน้าแบบนั้นต่อว่าแค่นั้นเธอลคงไม่สำนึก ไม่หาลาบจำและคงไม่ใส่ใจแน่ๆ เสียเวลาเปลืองน้ำลายเปล่าๆ ยิ่งเขาไม่พูดเธอก็ยังโบกมือไปมากระโดดเหยงๆ เข้าไปใหญ่

อนาวินหันกลับไปอย่างหงุดหงิด ไม่เขาต้องมาเจอเรื่องบ้าๆ อย่างนี้ด้วย!

Stroke 2

เค้าจะเรียกอนาวิน

“ว่าไง โค้ชคนใหม่”

น้ำเสียงสดใสดังขึ้นพร้อมๆ กับแรงเตะที่บ่าทำให้อนาวินหันหลังไปมอง สิ่งแรกที่เขาเห็นคือรอยยิ้มสว่างเจิดจ้าบนใบหน้าสวย

“อ้าว ชมพู” ชายหนุ่มทักทายเพื่อนร่วมคณะก่อนจะขมวดคิ้วใส่ “เมื่อไหร่เธอเรียกฉันว่ายังงั้นนะ”

“ก็โค้ชคนใหม่ไง” สาวงามตอบยิ้มๆ อนาวินถึงกับพนมมหายใจออกมาดังฟูรี~

“ไม่เอาน่าชมพู ฉันไม่ใช่โค้ชสักหน่อย”

พลอยชมพูเห็นท่าทางไม่ค่อยสบายอารมณ์ของอีกฝ่ายก็หัวเราะคิกคักอย่างน่ารัก ถึงเธอจะไม่ค่อยได้เข้าชมรม แต่ก็พอรู้ว่าเผือกกำลังทาบตามอนาวินให้ทำหน้าที่โค้ชอยู่ และก็รู้ด้วยว่าเผือกกำลังตี้อย่างหนักเพราะเขาบอกว่าจะสอนแค่เดือนเดียว

แต่ข่าวใหม่ล่าสุดที่พลอยชมพูได้ยินมา รู้สึกว่าจะไม่ใช่แค่เดือนเดียวเสียแล้ว

“ทำไมอยู่ดีๆ ถึงตกลงสอนจนจบปีสี่ละ” พลอยชมพูถามถึงการตัดสินใจใหม่ อนาวินถอนหายใจแรงๆ อีกครั้งก่อนจะออกเดินโดยมีพลอยชมพูเดินอยู่ข้างๆ รอฟังคำตอบจากเขา

“ก็ราคาสูงโหดเผือกนะ มันตีได้ทุกวัน ตามไปถึงที่หอเลยด้วย อ้อ แต่อย่าเรียกฉันว่าโค้ชอีกนะ ฉันแค่สอนให้แบบที่สอนน้องเท่านั้นแหละ” อนาวิน

หันมาห้ามพลอยชมพู โคนใครเรียกได้ซทึไรเขาจะรู้สึกเขินๆ ทุกที เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองห่างไกลลิบลิบกับคำว่าโค้ช เขายังไม่เก่งกล้าสามารถขนาดนั้น

“จำ ไม่เรียกก็ได้” พลอยชมพูตอบรับด้วยรอยยิ้มแบบเดิม เมื่อเดินไปด้วยกันจนถึงทางลงหน้าอาคารคณะบริหารธุรกิจ เธอก็ถามขึ้นมาอีก “ไปสอนแล้วเป็นยังไงบ้างล่ะ สนุกไหม?”

“เครียดมากกว่า ฉันเองก็ไม่ใช่โค้ชมืออาชีพ ก็สอนได้แค่เท่าที่รู้”

“เท่านั้นก็พอแล้วล่ะ ไม่ต้องเครียดหรอก ชมรมเทนนิสของเราไม่ได้อยู่หวังจะปั้นนักกีฬาระดับทีมชาติอยู่แล้ว ก็แค่ที่ออกกำลังกายหลังเลิกเรียน ถ้าอยากจะทำจริงเขาจะคงต้องไปหาโค้ชเก่งๆ กันเขาเอง”

คำพูดของพลอยชมพูทำให้ออนาวินรู้สึกแปลกๆ อยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะคำว่า ‘โค้ชเก่งๆ’ เพราะที่เธอพูดกำลังหมายความว่าโค้ชของชมรมไม่เก่ง และตอนนี้เขาไม่ใช่เธอที่เปรียบเสมือนโค้ชของชมรมอยู่

แต่เธอก็พูดถูก เพราะเขามันก็แค่คนเคยเก่ง แถมชมรมเทนนิสก็เป็นแค่ที่ออกกำลังกายจริงๆ หากคนเก่งระดับทีมชาติก็ไม่มี ในบรรดาชมรมกีฬาทั้งหมดของมหาวิทยาลัย ชมรมที่เป็นหน้าเป็นตาเปรียบเสมือนลูกรักมากที่สุดก็คือชมรมฟุตบอล เพราะมีนักกีฬาทีมชาติอยู่หลายคน แถมยังทำชื่อเสียง ทำเหรียญรางวัลในการแข่งขันระดับมหาวิทยาลัยได้ทุกปี ผิดกับชมรมเทนนิสที่เป็นแค่ลูกคนใช้ ไม่โดดเด่นเลยสักนิด คนเก่งก็มีอยู่แค่สองคนคือพลอยชมพูและวิลลี่ สองคนนั้นก็ไม่ค่อยลงแข่งเพื่อมหาวิทยาลัยด้วย เพราะมัวแต่ไปแข่งในต่างประเทศเสียมากกว่า

วิลลี่นะไม่ต้องไปพูดถึง เพราะรายนั้นไปไกลถึงระดับเทนนิสอาชีพแล้ว ส่วนพลอยชมพูก็เคยเข้าแข่งระดับอาชีพจนมีอันดับโลกแล้วเช่นกัน แต่ดูเหมือนช่วงนี้เธอจะหันเหความสนใจไปด้านอื่นมากกว่าแล้ว

“ชมพู่ไม่คิดจะเล่นเทนนิสอาชีพแล้วเหอ” อนาวินถามถึงเรื่องของพลอยชมพู่บ้าง เพราะรู้สึกว่าคุณนี่เธอจะไม่ได้ไปแข่งต่างประเทศซะสมคะแนนเพื่ออันดับโลกเลย คำถามนี้มีคนถามพลอยชมพู่เยอะเลยในช่วงเวลาที่ผ่านมา เธอตอบจนเบื่อแล้ว แต่ก็ต้องดูด้วยว่าใครเป็นคนถาม เพราะถ้าเป็นอนาวินถาม เธอไม่เบื่อที่จะตอบ แถมยังยิ้มให้ก่อนจะสายหน้า

“ไม่แล้วละ ฉันตัดสินใจเลิกเล่นอาชีพแล้ว”

“ทำไมละ บาดเจ็บเหอ”

“เปล่าเหอ ouch ช่วงนี้ฉันมีงานถ่ายแบบเยอะนะ แล้วฉันก็คิดว่าฉันไม่อยากจะไปถึงระดับโลกเหอ ต้องเดินทางไปประเทศนั้นประเทศนี้ แล้วก็ต้องเจอความกดดันตลอด ฉันไม่ชอบความกดดันแบบนั้น มันมากกว่าที่เคยเจอเวลาแข่งในประเทศเป็นล้านเท่าได้มั้ง แล้วฉันก็ไม่ชอบแพ้ด้วย ฉันกลับมาอยู่แบบสบายๆ แบบนี้ดีกว่า สบายใจกว่าเยอะเลย แล้วฉันก็เจอสิ่งที่ฉันชอบมากกว่าแล้วด้วย”

“อ้อ เหอ” อนาวินตอบคำพูดยาวเหยียดเพียงแค่นั้น เขาคิดว่าเขาเข้าใจพลอยชมพู่ เธอมีพรสวรรค์ทางด้านเทนนิส จากที่คิดจะเล่นแค่อกกำลังกาย กลับกลายเป็นว่าเธอเก่งเกินกว่านั้นมาก ถึงขนาดสมาคมเทนนิสเคยติดต่อขอรับรองให้เธอลงคัดตัวทีมชาติมาแล้ว แต่เธอก็ปฏิเสธไปทุกครั้งเพราะไม่ชอบถูกคาดหวัง การเป็นนางแบบคือสิ่งที่เธอค้นพบว่าชอบและเหมาะสมกับเธอ ซึ่งเขาคิดว่าเธอทำได้ดีแน่นอน เพราะเธอมีทั้งคุณสมบัติและรูปลักษณ์ที่ดีพร้อม ความสำเร็จทางด้านกีฬาไม่จำเป็นสำหรับเธออีกต่อไปแล้ว

อนาวินรู้ว่าเขาไม่ควรอิจฉาผู้หญิง แต่มันช่วยไม่ได้ที่เขาจะรู้สึกอย่างนั้น ถ้าเขาเป็นพลอยชมพู่ เขาคงไม่มายืนอยู่ตรงนี้ ป่านนี้เขาคงออกตระเวนแข่งเทนนิสอยู่ที่ต่างประเทศไปแล้ว

“เฮอ โอ เมื่อวานมีรับสมาชิกใหม่ที่ชื่อตังเหมหรือเปล่า”

ชื่อตังเหมสะกดผิดพลาดทำให้ทำสะดุดไปด้วย อนาวินรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงใสๆ พูดคำว่า เจอแล้ววๆวๆ ดังหลอกหลอนมาเลย แต่พลอยชมพูไม่รู้ว่เมื่อวานมีอะไรเกิดขึ้นที่ชมรมเทนนิส เธอจึงถามต่อ

“มีไหมโอ คนที่ผมยาวถึงเอว ใส่แว่นตากรอบดำหนาๆ นะ”

เป๊ะเลย! ที่พลอยชมพูอธิบายมานั้นแหละคือตั้ตังเหมหน้าเอ๋อ มีอกยาวอย่างกับตีนตุ๊กแก พูดแต่คำว่าเจอแล้ววๆวๆ อนาวินไม่อยากจะนึกถึงและไม่อยากจะพูดให้มากความจริงตอบว่า อืม เป็นการรับคำสั้นๆ แต่เธอก็ยังไม่เข้าใจจึงต้องถามซ้ำ

“อืม แปลว่า?”

“แปลว่ามีโงะละ”

“ว้าย จริงหรือเนี่ย!” พลอยชมพูเอะอะขึ้นมาจากอนาวินตกใจ เธอทำท่าหัวเสียบ่นพึมพำออกมา “ยัยบ้านั้นพูดจริงหรือเนี่ย เห็นไม้ใหญ่เลยว่ไปเข้าชมรมเทนนิสมา คิดจะตามรังควานฉันหรือไงกัน”

“ทำไมชมพู เธอรู้จัักยัยนั้น...”

“อย่าเชียวนะ” พลอยชมพูชูนิ้วชี้ขึ้นเป็นสัญญาณให้เขาหยุดความคิดไว้แค่นั้น ก่อนจะอธิบายต่อ “โออย่าพูดคำว่รู้จัักเชียวนะ แคร้รู้จัักก็ยังมีไปเลย ฉันเพิ่งย้ายบ้านใหม่แล้วหลังบ้านฉันดันไปติดกับหลังบ้านยัยเอ๋อนั้นนะเออ...คือฉันจะเรียกว่ยัยเอ๋อนะ โอเข้าใจใช่ไหม?”

“อือๆ” อนาวินพยักหน้างๆ ที่จู่ๆ พลอยชมพูก็พูดแจ้แจ้ว ออกมาจากนพ้งแทบไม่ทัน แต่เดาได้ในเบื่งต้นว่เธอรู้จัักตังเหม เอ้อ...ไม่ใช่ๆ แคหลังบ้านติดกัน

“ก็จะไม่ให้เรียกว่เอ๋อได้ยังโงะจริงไหมโอ ถึงไม่ใช่ก็ใกล้เคียงละ ดู

ทำหน้าที่เข้าลี เอ๋อๆ เบลอๆ ล่องลอย ทำเสียงจู้จี้ๆ เค้าอย่างนั้นเค้าอย่างนี้ ชอบพูดอ้อๆ ลากเสียงยานๆ นึกว่าน่ารักแล้วลี น่ารำคาญที่สุดเลย แล้วนี่ยัง มาเรียนที่เดียวกับฉัน เข้าชมรมเดียวกันอีก”

“ดูท่าทางเธอจะไม่ชอบยัยนั้นมากเลยนะ ทะเลาะกันเรื่องอะไรหรอ”
อนาวินเห็นท่าทางไม่สบอารมณ์ก็นึกสงสัยขึ้นมา พลอยชมพูโดนถามถึงเหตุแห่งความไม่ชอบก็ถึงกับเงิบไปบ้าง เพราะสาเหตุที่เธอไม่ชอบยัยเอ๋อนั้น นอกจากหน้าตาท่าทางที่ไม่ถูกจิตอย่างแรงแล้ว ยังมีเรื่องใหญ่กว่านั้นอีก แต่คิดว่าไม่เล่าน่าจะดีกว่า เพราะแค่คิดก็เริ่มหงุดหงิดขึ้นมายิ่งกว่าเดิม

“คือเรามีความหลังที่ไม่ดีต่อกันนิดหน่อยนะ” พลอยชมพูตอบได้แค่นั้น แล้วรีบเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น ขึ้นคุยกันแต่เรื่องตังเมจะเสียบบรรยากาศไปซะเปล่าๆ “โอ้จะไปชมรมไซ้ไหม จั๊นฉันไปด้วยนะ ไม่ได้เล่นเทนนิสตั้งหลายวันแล้ว ขอไปรีอพื้นวิธาหน่อย วันนี้มาแข่งกันนะ”

“ได้สิ” อนาวินตอบสั้นๆ พลอยชมพูยิ้มอย่างพอใจ รีบควงแขนเขาแล้วตรงไปที่ชมรมเทนนิสด้วยกัน

สมาชิกชมรมเทนนิสทั้งชายหญิงกว่าสามสิบชีวิตมากันพร้อมอยู่ในสนามแล้ว วันนี้ประธานชมรมติดเรียน ส่วนผู้ฝึกสอนก็ยังไม่มา ทั้งหมดเลยแยกย้ายกันไปเล่นในสนามโดยไม่มีใครควบคุม เหล่าสมาชิกอยู่ในชุดเทนนิสหลากหลายสี สัน ชมรมนี้บังคับให้ทุกคนต้องสวมชุดเทนนิสตามมาตรฐานสากล แต่สีอะไรก็ได้ไม่จำกัด ในกลุ่มคนที่สวมชุดเทนนิสนั้น ปรากฏว่ามีอยู่คนหนึ่งที่ตั้งตัวแตกต่างออกไปราวกับหลงทางมา แต่ไม่เล่นเทนนิสกรอบสีเหลืองที่ถืออยู่บ่งบอกให้รู้ว่าเธอก็อยู่ชมรมเทนนิสเหมือนกัน

สาวร่างบางสูงโปร่งในชุดนักศึกษา กำลังเหวี่ยงไม้เทนนิสเล่นอยู่ตรง

บริเวณอัฒจันทร์ของคอร์ทที่หนึ่งอย่างทะมัดทะแมง โดยมีสาวผมหยิกตากลม ในชุดเทนนิสนั่งอยู่บนอัฒจันทร์ใกล้ๆ มองด้วยสายตาที่กำลังสงสัยอะไรหลายอย่าง

“ตังเมพูดจริงเหรอก เรื่องที่เธอเคยรู้จักกับพีโอ่ะนะ”

ได้ยินชื่อเล่นของอนาวิน ตังเมก็หูผึ่ง เลิกเหวี่ยงไม้กระโดดขึ้นไปนั่งข้างๆ สัมทันที

“พูดจริงสิ เค้าจะโกหกทำไม”

“แล้วตังเมจำได้จริงๆ เหรอก ตอนนั้นเธอแค่หาขบเองนะ” สัมขยับตัวหันข้างไปจ้องหน้าตังเมต้องการคำตอบอย่างจริงจัง แล้วก็ได้พบกับใบหน้าที่ยิ้มแฉ่งจนตาหี

“จำได้สิ” ตังเมตอบเสียงดัง “ทำไมจะจำไม่ได้ล่ะ เค้าความจำดีนะ ไม่ได้ซี้ลึ่มเหมือนตังโอ้เหรอก”

สัมไม่ค่อยอยากจะเชื่อ แต่เพื่อนยืนยันออกหน้าออกตาขนาดนี้ก็ชักไม่แน่ใจ เธออาจจะความจำดีเลิศขั้นเทพจริงๆ ก็ได้ แถมชื่อโอ้กับตังโอ้ก็คล้ายกันด้วย จะมีคนชื่อเล่นว่าโอ้ ชื่อจริงว่าอนาวินสักกี่คนกันเชียว แต่สัมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมอนาวินจำไม่ได้ ถ้านี้เป็นเรื่องจริง ก็เหมือนนิยายมากๆ เลย พระเอกนางเอกเจอกันตั้งแต่เด็ก พลั๊กพรากจากกันไป แล้วกลับมาเจอกันอีกครั้ง แต่เหตุการณ์พบกันเมื่อวานรู้สึกว่าจะดูเด็ดเด็ดพล่านเกินนิยายไปหน่อย

“เค้าต้องทำให้ตังโอ้นี้ก็ออกให้ได้ เรามีสัญญากันไว้ ถ้าไม่รักษาสัญญาละก็หน้าดู!” ตังเมพูดจบก็ฟาดไม้ฉับๆ ไปข้างหน้า ทำอย่างกับไม้เทนนิสเป็นดาบเคนโด้ สัมเห็นแล้วยังกลัวแทน เพราะถ้าข้างหน้าเป็นอนาวินคงได้โดนตีหัวเบะ

“แล้วตังเมจะทำยังไงให้พี่โอจำได้ล่ะ จะดีเขาอย่างนี้จริงๆ เหรอ” สัมนึกเป็นห่วงไค้ซขึ้นมาจากที่ตังเมทำหน้าตาจริงจังซึ่งซังอยู่ก็กลับยิ้มแฉ่งอีกครั้ง

“เค้าไม่คิดคนที่เค้ารักหรืออ ค้าก็จะอ่อนนวยนาดด้วยความรัก ตามติดด้วยความรักดี อธิบายให้ตังโอฟังด้วยความพิศวาส แล้วจะส่งจู๋จิบให้ตังโอก่อนนอนทุกกวันเลย”

สัมถึงกับหัวเราะปากกว้างออกมากับคำพูดของตังเม แถมเธอยังทำหน้าตาเคลิบเคลิ้มประกอบด้วย ตลกเสียไม่มี ไม่ใช่วิธีการที่น่าตลก แต่ท่าทางต่างหากที่ตลก ถึงจะตังเมจะมีลักษณะการพูดแปลกแหวกแนวไม่เหมือนใคร จะเรียกว่าซี้้อ่อนหรือเออเต็มขั้นนี้ก็แล้วแต่ใครจะคิด แต่สัมรู้สึกได้เลยว่าตังเมเป็นคนไม่มีพิษมีภัย ไม่รู้หรือกว่าเรื่องที่เล่าเป็นเรื่องจริงหรือเพื่อไปเอง แต่สัมตัดสินใจเพื่อนับแต่นาทีนี้เป็นต้นไป

“สัมเอาใจช่วยเต็มที่เลย ลู้ๆ นะตังเม”

“โอเค. ลู้ๆ!” ตังเมซู้ได้รับคำอย่างฮึกเหิมราวกับจะไปออกรบกับหมู่บ้านบางระจัน แต่เมื่อสายตาอันฉับไวของเธอหันไปเห็นร่างสูงเดินเข้ามาในสนาม เธอก็แผดเสียงดังลั่นกว่าเดิม “ตังโอ! วู้ๆๆ ตังโอทางนี้!”

คนถูกเรียกชะงักทันที พาลทำให้คนที่เดินอยู่ข้างๆ ชะงักไปด้วย แถมทำให้คนที่กระเจายอยู่ทั้งสี่คอร์ทหันมามองเป็นตาเดียว และเมื่อรู้ว่าเป็นคู่กรรณิเดมก็ค้อๆ หันกลับไปตีเทนนิสกันต่ออย่างไม่สนใจอะไรมากนัก เพราะคิดว่าก็คงแค่รุ่นน้องกรรณิเดมที่ไปตามประสาอันนั่นแหละ เพียงแต่รายนี้้อาจจะกรรดี โอเวอร์เกินหน้าเกินตาไปหน่อยเท่านั้น

อนาวินไม่อยากจะสนใจ แต่ตังเมก็ตะโกนเรียกไม่หยุด แถมกระโดดลงมาจากอัฒจันทร์วิ่งตรงมาหาเขาด้วย โห้! อยากจะบ้า

“นั่นไงล่ะ ยัยเอ้อ” คนที่พูดกลับเป็นพลอยชมพู สายตาจับจ้องมองยัย

สี่ตามัดสองจุกที่วิ่งจนกระโปรงปลิว แต่ปากก็พูดพึมพำกับตัวเอง “แล้วยัยนั้น
เรียกใครว่าตังโง่ ซื่อน่ารักคิกขุชะไม่มีล่ะ”

“ฉันนี่แหละ”

พลอยชมพูนั่งขวับไปมองอนาวินทันที คิ้วขมวดอย่างสงสัย

“โง่...หรือ?”

อนาวินพยักหน้าแบบเปื้อนๆ ยังไม่ทันที่พลอยชมพู่จะถามว่าซื่อนี่ท่าน
ได้แต่โอดมา ตังเมก็โผล่เข้ามาออกอดแน่นไว้แน่น

“คิดทิ้งงงคิดถึง ทำไมเพิ่งมาล่ะ”

“นี่ยัยเอ่อ ทำอะไรของเธอนะ” พลอยชมพู่ทนเห็นยัยสี่ตานี้มากอด
แขนอนาวินไม่ได้ก็ปัดมือตังเมออก ตังเมเห็นว่าใครเป็นคนยื่นมือมา
ขัดขวางการแสดงความคิดเห็นของเธอก็ตาลุกโพล่งแหกปากกลับ

“อ้ายยย! ยัยยี่ราฟคอยาว มากับตังโง่ได้ไงเนี่ย”

โดนเรียกว่ายี่ราฟคอยาว เขาก็ถึงหน้าตึงเลยทีเดียว อย่างเธอเนี่ย
เรียกว่าสูงยาวเข้าดีหูนชูเปอร์โมเดลต่างหากล่ะ มีหรือที่พลอยชมพู่จะยอมโดน
ว่าฝ่ายเดียว งานนี้ถึงลูกถึงคนอยู่แล้วให้มันรู้กันไปสิ

“ฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายถามเธอว่ามากอดแขนโง่ทำไม กล้าพูดได้
ยังงั้นว่าคิดถึง คิดจะทำอะไรอะ”

“ว้ายๆ ตกข่าว จริงสินะ เค้าไม่เคยบอกตัวเองเลยนี่นะอะว่าเค้ากับ
ตังโง่นะรักกันมาตั้งแต่เด็กแล้ว เราสัญญากันว่าจะแต่งงานกันด้วย ก็ตอน
เด็กๆ นะบ้านเราติดกันนะจะบอกให้ แล้วตังโง่ก็ย้ายไป แต่ความจำไม่ดีลืมชะ
ได้ว่าเค้านะเป็นว่าที่เจ้าสาว โชคดีที่เค้านะเก่ง เค้าตามหาตังโง่เจอจนได้และ
ต่อไปนี่เราจะไม่พราวจากกัน”

พูดจบก็กอดแขนอีกครั้ง พลอยชมพู่วิ่งไปเลยกับเรื่องราวความรักที่

ตั้งเม่ร้ายมา นั่นเรื่องนำเนาจากละครของไหนกันนะ ยัยนี่เข้าชมรมเพื่อจะมาตามไฉนหรือ? พลอยชมพูนั่นไปจะถาม แต่ก็ไม่กล้าถามเพราะสีหน้าของอนาวินกำลังจุกจิกสุดขีด เขามองตั้งเมตาขวางและตามด้วยการกระแทกเสียงใส่

“ไร้สาระ!”

แล้วเขนก็สะบัดมือตั้งเมออก แต่ตั้งเมเกาะแน่น สะบัดยังไงก็ไม่หลุด จนอนาวินต้องเพิ่มแรงดึงแขนตัวเองออกมา ทำให้เธอเซจนถอยไปชนกับส้มที่เพิ่งเดินมาถึง

“อะไรอะ~ว่าเค้าไร้สาระอีกแล้วนะ”

“หรือไม่จริงล่ะ”

“ตั้งโอ้อ่า”

“หยุดเรียกฉันแบบนี้ได้แล้ว ฉันไม่ได้ชื่อตั้งโอ้!” อนาวินตวาดอย่างเบื้อหน่ายเต็มที ตั้งโอ้ๆๆๆ อยู่ได้ ยิงได้ยีนก็ยิงชนลูก ใครบอกให้เรียกอย่างนี้กันไม่เห็นจะชอบเลย

แทนที่จะหงอเมื่อโดนตวาด ตั้งเมกลับส่ายหน้าแบบเอือมๆ บ้าง

“เฮ้อ...ก็ตัวเองบอกให้เค้าเรียกเอง เค้าก็เรียกแล้ว แทนที่จะดีใจกลับมาทำเสียงดังใส่เค้า นิสัยไม่ดีเลย อ้อ! หรือว่าตัวเองเขิน ตัวเองเขินใช่ไหมหะ? ใช่ไหมหะ? ใช่ไหมหะ?”

“นี่เธอ!”

“ตั้งเมจ้า เค้าชื่อตั้งเม หัดจาชื่อแฟนตัวเองให้ได้สิตั้งโอ้เนี่ย”

สุดท้ายทนแล้วกับยัยเอ่อนี้ นอกจากไม่สะทกสะท้านกับคำต่อว่าแล้วยังมายั้มยียวนใส่อีก อนาวินถลกแขนเสื้อนักศึกษาขึ้นมาเหนือข้อศอก กอดอกแล้วหันไปประจันหน้ากับตั้งเมจ้ๆ แบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน เหงือกต่อเหงือกกันไปเลย

“เธอจะเอายังไง จะหยุดเรียกฉันว่าตั้งโอ้ใหม่ ถ้าไม่...เธอออกจากชมรมไปซะ” อนาคตินทำเสียงเข้มขม ก็ลองเธอมาเรียกชื่อหน่อมแน้มแบบนี้อีกสิ เขาจะให้เผือกไล่ยัยนี้ออก ก็ให้มันรู้ไปว่าท่านประธานจะเลือกใครระหว่างเด็กปีหนึ่งที่ไม่ได้สร้างแค่ความรำคาญธรรมดา แต่สร้างความรำคาญมากมายๆ กับเขาที่เป็นเสมือนโค้ชของชมรม

“นอกจากจะไม่ควรเรียกชื่อที่เขาไม่ชอบแล้ว เธอควรให้ความเคารพเขาด้วย” พลอยชมพูเห็นท่าที่ไม่พอใจของอนาคตินก็รีบซ้ำ กะเอาให้ยัยสี่ตานี้จ้อยไปเลย แต่ตั้งเมไม่จ้อย กลับกุมมือจรดที่คาง ทำหน้าตาซาบซึ้ง

“เค้าก็เคารพอยู่แล้ว คนรักกันก็ต้องเคารพกัน เค้าใช้หัวใจเทิดทูนตั้งโอ้ไว้เหนือหัวเลยแหละ”

“ฉันหมายถึงเธอต้องเรียกเขาว่าพี่ต่างหาก เธอมันก็แค่เด็กปีหนึ่ง แต่อ้อยปี่สี่แล้ว ฉันก็เป็นรุ่นพี่เธอเหมือนกัน รู้จักเคารพกันซะบ้างสิยะ”

สิ้นสุดคำต่อว่าของพลอยชมพู ตั้งเมก็ส่ายหน้าตุ๊กตีก้อยอย่างกับตุ๊กตาส่ายหัวที่ติดอยู่บนารถยนต์

“ไม่รู้ไม่ชี้ คนที่ไม่เคารพเค้าก็ไม่เรียกพี่”

พลอยชมพูก็ด่าฟันกรอดๆ กับท่าทางลอยหน้าลอยตาอันแสนน่าหมั่นไส้ เธอก็ไม่ได้ต้องการให้ยัยเออนี่มาตีสี่ี่เรียกเธอว่าพี่เหมือนกัน เพียงแต่เธออยากจะชมว่าสถานะเธอเหนือกว่าเท่านั้น

ตั้งเมไม่สนใจพลอยชมพู หันขวับไปหาอนาคตินอีกครั้ง แถมทำตาวานไส้

“แต่กับตั้งโอ้เนะ ไม่ต้องเรียกพี่หรอกเนอะ เพราะตอนเด็กๆ เค้าไม่เคยเรียกพี่อยู่แล้วเนอะตั้งโอ้”

อีกฝ่ายไม่เอ้อออห่อหมกด้วย กลับทำตาเขียวบ๊วดใส่ตั้งเม

“ลองเรียกชื่อนั้นอีกทีสิ”

“ได้เลย ตัง...”

“ตังเม” สัมรับพูดแทรกขึ้นมาก่อนที่คำว่าโอจะออกจากปากตังเม แล้วกระซิบข้างหูเธอ “พีโอไม่ได้บอกให้เธอพูดจริงๆ เขาพูดแบบประชด ถ้าเธอเรียกพีเขาว่าตังโออีกเขาโยนเธอออกจากสนามแน่ๆ”

ตังเมทำตาโตกับคำอธิบายของสัม แล้วจ้องหน้าดูๆ ของอนาวิน เห็นจะจริงอย่างที่สัมเตือน ถ้าเรียกตังโออีก โดนโยนออกไปจริงๆ แน่ เขาคงไม่เห็นแก่ความเป็นสามีและภรรยากันในอนาคตแน่นอน สาวหน้าเอ๋อทำปากยื่นปากยาวขมุขมุขแบบกำลังตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรดี เห็นเธออย่างนี้ไม่ใช่จะไม่เกรงใจนะ ถ้าอะไรที่ทำให้เขาโกรธก็เกรงใจเหมือนกัน เธอรู้ละนะว่าภรรยาที่ดีควรทำหน้าที่ยังไง

“เค้าไม่เรียกตังโอก็ได้ แต่เค้าจะเรียกว่าอนาวิน เพราะเค้าไม่อยากเรียกโอซ้ำกับยัยยี่ราฟคอยาว”

“นี่!”

“ไปเถอะชมพู เสียเวลามากแล้ว น่องๆ รออยู่” อนาวินตัดบทให้หยุดต่อปากต่อคำกันเสียที แล้วคว้าแขนพลอยชมพูให้เดินออกจากตรงนั้น พลอยชมพูยอมยุติสงครามน้ำลาย แต่ยังไม่ยุติสงครามประสาท เธอหันมาทำหน้าบึ้งตึงเขม่นใส่ตังเม ตังเมก็ไม่ยอมแพ้แลบลิ่นแบๆ ใส่เหมือนกัน

จนเมื่อพีสี่ที่ทั้งสองคนเดินเลียบสนามเข้าไปในห้องชมรมแล้ว สัมถึงได้สะกิดตังเม

“ตังเมรู้จักพีชมพูด้วยหรือ”

“ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนหรอก แค่หลังบ้านเราติดกันนะ ยัยยี่ราฟเพิ่งย้ายมาได้สักสองสามเดือนมั้ง” ตังเมตอบ สัมได้ยืนยันว่าหลังบ้านติดกันก็ทำตาโต

“อู้หู่...หลังบ้านติดกันเลยหรอ บ้านพี่ชมพูนุ้ยใหม่ตั้งเม ได้ข่าวว่า บ้านพี่ชมพูนุ้ยใหญ่มากอย่างกับคฤหาสน์เลย พี่ชมพูนุ้ยรวยมากๆ เลยนะ พ่อเขาเป็นถึงนายพล แมกก็ทำธุรกิจเครื่องสำอาง แถมพี่ชมพูนุ้ยเล่นเทนนิสเก่งมากๆ แล้วยังสวยอีกต่างหาก ถ้ามาเรีย ซาราไปว่าเป็นนางฟ้าของวงการเทนนิสโลก ชมรมเทนนิสของเราก็มีพี่ชมพูนุ้ยแหละที่เป็นเจ้าหญิงของชมรม”

ตั้งเมฟังสรรพคุณของพลอยชมพูจบก็นิ่งหน้า

“ใครอะ มาเรีย ซาราซาวา”

“ตั้งเมก็ นี่ไม่รู้จักจริงๆ หรือเล่นมุกเนี่ย” สัมค้อนขวับๆ ที่มาเปลี่ยนชื่อจากคนรัสเซียกลายเป็นคนญี่ปุ่นไปซะแล้ว “ก็มาเรีย ซาราไปว่า อดีตนักเทนนิสมือหนึ่งของโลกไง ที่ทั้งสวยทั้งเก่ง ได้แชมป์แกรนด์สแลมด้วยไง”

ตั้งเมยิงทำหน้าที่เอ๋อมากกว่าเดิมเมื่อสัมพูดชื่อแปลกๆ ออกมา แกรนด์สแลมนี่มันอะไรหว่า จะเหมือนบอลดีสแลมรีเปล่า ชื่อมันคล้ายๆ กัน

“แล้วพี่ท แซมพลาส, โรเจอร์ เฟเดอเรอร์, วินัส วิลเลียม, ราฟาเอล นาดาล โนวัค โยโควิช ละ รู้จักไหม นักเทนนิสดังๆ เก่งๆ ทั้งนั้นเลยนะ” ยิงสัมพูดชื่อยากๆ ฟังแปลกๆ ออกมามากเท่าไร ตั้งเมก็ยิงเอ๋อมากกว่าเดิม อาการที่ตามมาติดๆ คือจ๋อยสนิท

“มันจำเป็นต้องรู้ด้วยหรอ?” ตั้งเมถามแบบจ๋อยๆ ตามสีหน้า แล้วคนที่ดูเทนนิสมามากอย่างสัมก็ส่ายหน้าบ้าง

“ไม่ได้จำเป็นถึงขนาดว่าไม่รู้ไม่ได้ แต่ควรรู้ไว้บ้าง จะได้คุยกับพี่ไอ้ฐูเรื่องด้วยไง ฉันทเคยถามพี่ไอ้ว่าชอบนักเทนนิสคนไหน พี่เขาตอบมาเต็มไปหมด

---

¹ คือรายการใหญ่ของเทนนิสอาชีพสี่รายการ ที่แข่งกันบนสภาพสนามที่แตกต่างกัน ได้แก่ ออสเตรเลียน โอเพน เฟรนช์ โอเพน วิมเบิลดันและยูเอสโอเพน ซึ่งรายการแกรนด์สแลมเป็นรายการที่มีเงินรางวัลและแต้มสะสมอันดับโลกมากที่สุด

แถมรู้วิธีการเล่นของแต่ละคนอย่างละเอียดเลยด้วย พี่เขาเก่งมากเลยนะ”

ตั้งเมกระทั่งปริบตาปริบๆ หากแต่ก็หมายมั่นในใจ เอาล่ะ...ต่อไปนี้
วงการเทนนิสเตรียมต้อนรับตั้งเมคนนี้ไว้ได้เลย เธอจะต้องศึกษาประวัตินัก
เทนนิสมาให้ถี่ถ้วน เพื่อเข้าไปอยู่ในโลกเดียวกับอนาวินให้ได้

“โน้มนึงพี่ชมพู สวยไหมละ” สัมซี่ให้ดูพลอยชมพูที่เดินออกมาจากห้อง
ชมรมพร้อมๆ กับอนาวิน ทั้งคู่อยู่ในชุดเทนนิสเตรียมพร้อมลงสนาม อนาวินอยู่
ในชุดเสื้อสีขาวกับกางเกงวอร์มขาวาวสีน้ำเงิน

ส่วนพลอยชมพูอยู่ในชุดสีชมพูเหมือนชื่อเล่นของเธอ ด้วยความสูงถึง
175 เซนติเมตรทำให้เธอดูดีมากในชุดเสื้อแขนกุดกับกระโปรงสั้นโชว์เรียวยาว
งาม ผมยาวตรงสีน้ำตาลอ่อน มัดสูงเป็นหางม้า ดูสง่างามบุคลิกดี สมาชิก
ชมรมต่างหยุดเล่นเทนนิสแล้วมองไปที่เจ้าหญิงของชมรมเป็นตาเดียว

สวย รวย สง่างาม การศึกษาดี นี่แหละสโลแกนที่ใครๆ ต่างก็ยกให้
พลอยชมพู ไม่แปลกใจเลยที่วงการนางแบบกำลังให้ความสนใจเธอ เพราะเธอ
มีบุคลิกสวยสุขภาพดีแบบนักกีฬา และเธอก็ตั้งใจไว้ว่าเรียนจบเมื่อไหร่จะเข้าสู่
วงการนางแบบอย่างเต็มตัวด้วย

เห็นท่าทางการเดินของพลอยชมพูที่ไม่ยอมห่างจากอนาวิน สัมซี่
กระซิบกับตั้งเม

“เท่าที่สัมผัสรู้ เขาเป็นแค่เพื่อนกัน แต่สัมผัสๆ แล้ว พี่ชมพูเขาคงจะชอบๆ
พี่ไออยู่นะ ดูจากสายตาที่เขามองนะ”

คำสันนิษฐานของสัมเป็นดังแรงกระตุ้นให้ตั้งเมออกอาการทันที เธอ
คงไม่ขิวๆ จ้องเขม็งมองคนทั้งคู่ที่กำลังเรียกสมาชิกให้มารวมตัวกัน

“จั้นเค้าก็ต้องสู้แล้วละ ไปเถอะ!” ตั้งเมคว้าข้อมือสัมวิ่งกลับไป
รวมกลุ่มกับสมาชิกชมรมเทนนิสทั้งหมดและขอยื่นหน้าสุดเลยด้วยเพื่อจะได้

มองสบตากับว่าที่เจ้าบ่าวในอนาคตให้ชัดๆ ช่างๆ ตังเมเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ สองคนใส่ชุดเทนนิสสีขาวเหมือนกัน ผมยาวถักเปียสองข้างเหมือนกัน แถมยังหน้าตาเหมือนกันอีกด้วย สัมกระซิบบอกว่าแฝดคู่นี้ชื่อเอเอและบีบี ตังเมละที่งแม่แต่ชื่อยังเรียกซ้ำสองครั้งเป็นคู่ แต่สัมบอกว่าอย่าถามว่าใครคือเอเอคนไหนชื่อบีบี เพราะทั้งคู่เหมือนกันยิ่งกว่าแกะโคลนนิ่งเสียอีก

ฝาแฝดสาวคณะนิเทศศาสตร์ปีสองเหลือบตามองตังเมกับสัมที่มายืนแทรกข้างหน้าอย่างไม่ค่อยชอบใจ ไม่รู้ชะบ่างเลยว่ที่ข้างหน้าตรงนี้นั้นที่ประจำของใคร

ตังเมยืนฟังพลอยชมพุกล่าวปาฐกถาในกรรที่เธอหายหน้าหายตาไปจากชมรมเสียนานว่ไปทำอะไรมาบ้าง แต่เธอยืนยันว่ยังเป็นสมาชิกชมรมเทนนิสอยู่ ตรงนี้แหละที่ทำให้เสียงปรบมือชื่นชมของสองสาวช่างๆ ตังเมดั่งขึ้น

“ดีใจจังว่ที่พี่ชมพู่ยังอยู่ชมรมเรา”

“จริงด้วยว่ ดีใจมากๆ เลย”

“แล้วพี่ชมพู่ถ่ายแบบลงหนังสืออะไรว่”

“นั่นสิคะ หนังสืออะไรบ้างว่”

“เอเอจะคอยติดตาม”

“จริงด้วยว่ เราจะเหมาทั้งแผงเลย”

ตังเมหันมองสองสาวหน้าตาเหมือนกันแบบอึ้งๆ พูได้รับส่งกันเป็นจังหวะจะโคนเลยเชียว แถมยังชื่นชมยัยีราฟคอยาวชะเว่อร์ เธอพอจะจับทางได้แล้วว่คนชื่อเอเอจะเป็นฝ่ายเสนอ ส่วนคนชื่อบีบีจะเป็นฝ่ายสนับสนุน เพราะพูดแต่คำว่ นั่นสิคะ จริงด้วยว่

“แล้ววันนี้พี่ชมพู่จะสอนพวกเราใหม่ว่”

“จริงด้วยว่ หรือจะเล่นโชว์ให้พวกเราดูเป็นขวัญตาสักเกมสองเกม”

“ได้จ้า วันนี้พี่ให้เวลาเต็มที่เลย”

เสียงเฮจากสมาชิกชมรมดังลั่น แม้แต่สมาชิกชายที่ยืนอยู่หลังสุดยังเฮเสียงดัง เพราะเมื่อไหร่ที่พลอยชมพูลงสนามจะเป็นอะไรที่ดูเพลินตาเพลินใจสุดๆ ถ้าได้เห็นจะเป็นบุญตาเป็นอย่างยิ่ง อนาวินประกาศให้เด็กปีหนึ่งแยกมาที่คอร์ทหนึ่งเช่นเคย ส่วนสมาชิกคนอื่นให้แยกย้ายกันไปวอร์มก่อน ตั้งแต่วันที่เธอเรียกเธอ ก็เธอเป็นเด็กปีหนึ่งนี่นา

“เค้ามาแล้ว” ตั้งเมกระโดดไปอยู่ตรงหน้าอนาวิน เขาเห็นเธออยู่ในนักศึกษาที่ตัวดีมือได้

“ไปเปลี่ยนชุดก่อนเลยไป ใครใช้ให้ใส่ชุดนี้มาลงสนาม”

ตั้งเมมองชุดตัวเองแล้วทำควายน

“ใส่ชุดนี้เล่นไม่ได้หรอก”

“นี่เธอจะลงสนามด้วยชุดอย่างนี้ได้ยังไงกัน แค่อะไรก็พลาดแล้วออกไปเลยไป”

คนทับถมเป็นคู่ปรับหลังบ้านติดกันเช่นเคย ใครจะพูดอะไรจะว่ายังไง ตั้งเมไม่สน แต่อย่าเป็นพลอยชมพู ตั้งเมทนไม่ด้วยยย

“เค้าก็แค่ไม่ได้เตรียมมา คอยดูสิ คราวหน้าเค้าจะมาให้เลิกกว่าตัวเอง อึกยัยยี่ราฟคอยาว”

“นี่เธอกล้าว่าพี่ชมพูเธอ!” เสียงแหลมจากฝาแฝดผมเปียดังแทรกขึ้นมาทันที ทั้งคู่ยังยืนอยู่แถวนั้นเลยได้ยินเต็มๆ ตั้งเมหันไปมองแฟนคลับของพลอยชมพูแล้วถามเสียงยานคางแบบจงใจกวนประสาท

“แล้วจะทำมายอ่า”

“บังอาจมาก!”

“แล้วยัยยี่ราฟอ่า”

“หยุดๆๆๆ หยุดได้แล้ว!” อนาวินตวาดเสียงดังลั่นอย่างรำคาญเต็มที ตั้งแต่เดินเข้าสนามมาก็มีแต่เสียงเอะอะไม่หยุดไม่หย่อน แค้ยัยเอ๋อก็หนวกหูพอแล้ว ยังจะตั้งตัวเป็นคู่กัดกับพลอยชมพู แล้วพาลจะทะเลาะกับองครักษ์ประจำตัวของพลอยชมพูอีก

ตังเมทำปากยื่นใส่ที่อนาวินมาตวาดเสียงดังใส่จนสมาชิกชมรมหยุดมองกันหมด ฝาแฝดเอเอบีบีปิดปากเงียบสนิทและค่อยๆ ย่องไปที่คอร์ทสองส่วนล้อมกับพลอยชมพูก็ได้แต่มองรักษาการโค้ชตาปริบๆ ยามเขาโมโหอย่าเพิ่งเข้าไปพูดแทรก ระเบิดอาจลงหัวได้

“เธอน่ะ”

“เค้าชื่อตังเม”

“เออ! ตังเมก็ตังเม ถ้าเธอไม่ได้อยู่ในชุดที่พร้อมเล่นเทนนิสก็ออกจากสนามไป”

“ก็เค้าจะเล่น”

“ไป!” อนาวินออกคำสั่งอย่างเฉียบขาด น้ำเสียงเย็นเฉียบอย่างนี้ใครได้ยินก็ต้องกลัวงอกันหมด ตังเมนะไม่กลัวหรอก ต่อให้เขามีเขี้ยวงอกออกมาก็ยังไม่กลัวเลย แต่เพราะสัมผัสกระชับเตี๊ยนและสายตาของเพื่อนปีหนึ่งที่มองมาต่างหากถึงทำให้เธอยอมออกจากสนามไป ออกไปแล้วอย่าคิดนะว่าเธอจะกลับบ้าน เพราะเธอยืนเกาะรั้วอยู่ข้างนอกนั่นแหละ แต่อนาวินไม่สนใจสอนเด็กปีหนึ่งจนจบ กำลังจะไปสมทบกับพลอยชมพูที่เล่นอยู่ตรงคอร์ทสี่ สัมก็ปราดเข้ามาหาเขาเสียก่อน

“พี่ไคคะ”

อนาวินหันมาเลิกคิ้วใส่ด้วยสีหน้าปกติ แม้จะรำคาญตังเมมิใช่น้อย แต่กับเพื่อนของตังเมแล้ว ถ้ามาตี พุดจาตี เขาก็ดีด้วย

“รหัสนักศึกษาของพี่ไอซ์ 054 หรือเปล่าคะ”

“ไอซ์ ทำไมละ”

“คือว่า...” สัมพูดแค่นั้นก็เหลือบไปมองตังเมที่เกาะรั้วอย่างกับลูกลิง อยู่ตรงนั้น ก่อนจะหันหน้ากลับมาพูดกับอนาวินอีกครั้ง “คือตังเมเขาตามหารุ่นพี่สายรหัสเดียวกับเขาอยู่นะคะ แล้วรหัสของตังเมก็คือ 054”

“หา?” อนาวินเหวอไปเลยที่ได้ยินว่ารหัสเดียวกับเขา รหัสเดียวกันก็ว่างแล้ว เพิ่งรู้ว่าเธออยู่คณะและสาขาเดียวกับเขาด้วย เขาก็ลืมนึกไป เธอเป็นเพื่อนกับสัมก็ต้องเรียนเอกบัญญัติเหมือนเขา เขาหันไปมองยัยเอ๋อที่ยืนเกาะรั้วอยู่นั้น เมื่อเธอเห็นเขามองไปก็โบกมืออย่างว่าเรียงจู้จี้มาให้ด้วย

อนาวินถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยิ้มมซอขยี้นของตัวเองอย่างแข็งเต็มที่ นี่มันเป็นเรื่องบังเอิญอย่างเหลือเชื่อหรือเป็นความช่วยเหลือของเขากันแน่

